

Medlemmer af anerkendte Sygekasser, der *ikke kan forsikres imod Invaliditet*, som til Personer, der *ikke er sygeforsikrede*. Hjælpen, der kun kan ydes i Trangstilfælde, bestaar i Hjælp til Kur og Pleje og til Underhold, men er i sidste Fald saaledes begrænset, at den ikke kan overstige, hvad der maa antages at kunne være ydet paagældende gennem Invalideforsikringen. Det har herved været Hensigten, at *kronisk syge*, der paa Grund af Omfanget og Varigheden af deres Lidelse er særlig vanskeligt stillede, i Henseende til Opnaaelse af Hjælp i Henhold til disse Bestemmelser skulde stilles saa vidt muligt *paa samme Maade som Personer, der har kunnet optages i Invalideforsikringen*, og for hvis Vedkommende Betingelserne for at opnaa Invaliderende er indtraadt.

Disse Regler har stort set ogsaa haft til Følge, at Hjælpen til kronisk syge er blevet beregnet efter Reglerne for Beregning af den egentlige Invaliderende, og hvis vedkommende kronisk syge har haft egne Indtægter, er disse efter almindelige Regler kommet til Fradrag i Understøttelsen.

Paa to Omraader har imidlertid den Omstændighed, at Hjælpen kun har kunnet ydes i *Trangstilfælde*, medført, at ikke-forsikrede kronisk syge er blevet daarligere stillet end dem, der har kunnet optages i Invalideforsikringen.

Dette gælder i første Række kronisk syge, der har forskaffet sig *Indtægt ved eget Arbejde*. Efter Folkeforsikringslovens § 41, Stk. 3, Nr. 4, saaledes som denne er ændret ved Lov Nr. 51 af 9. Marts 1938, skal der ved Beregningen af Invaliderende i alle Tilfælde — altsaa ud over det sædvanlige fradragfri Beløb paa 40 pCt. af Rentens Grundbeløb — bortses fra Indtægt ved personligt Arbejde, for saa vidt angaar et Beløb svarende til Rentens Grundbeløb. Ved Beregningen af Understøttelse i Henhold til Forsorgslovens §§ 247 ff. har Kommunerne — da Hjælpens Ydelse forudsatte Trang — i hvert Fald kun i begrænset Omfang kunnet lade kronisk syge nyde godt af denne Regel. Den anden Kategori af Personer, som paa Grund af Trangsbedingelsen har været daarligere stillet end tilsvarende Invaliderentydere, er de kronisk syge *Hustruer*, hvis Mænd har saadanne Indtægter, at man ud fra en egentlig Trangsbedømmelse har maattet afslaa at yde dem Hjælp i Henhold til Forsorgslovens §§ 247 ff., men som efter Reglerne i Folkeforsikringsloven, navnlig § 41, Stk. 3, Nr. 5, hvorefter kun Halvdelen af Ægtefællernes samlede Indtægt kommer i Betragtning ved Fradrag i Renten, vilde have kunnet oppebære i hvert Fald nogen Invaliderende, saafremt ikke deres Helbredstilstand havde udelukket dem fra Optagelse i Forsikringen.

Hovedformaalet for de her omhandlede Ændringer i For-